

Fornuft i denne Skat, der beløber sig til mellem 7 og 800,000 Kr. Havde vi den Gang hævet den anden uden videre, maatte vi af samme Grund være med til at hæve denne. Det ærede Medlem bebudede, at der endnu var en Række andre Skatter, som formentlig vare ligesaa irrationelle, og som vi altsaa af samme Grund maatte have hævet, men paa den Maade ville vi komme ind paa den Fremgangsmaade at hæve den ene Skat efter den anden, fordi de ikke ere tilstrækkelig rationelle og derved tage den ene Million efter den anden bort fra Statskassens Indtægter, samtidig med — det beder jeg ikke glemme — samtidig med, at der fra alle Sider stilles forøget Krav i Retning af Udgift af Statskassen. Jeg tror derfor, at overfor alle den Slags Forslag, der kun gaa ud paa simpelthen at tage Indtægter væk af Statskassen under Paaberaabelse af, at Indtægten er irrational, skal man ikke indlade sig videre end blot sige: Ja, vi ere rede til at tage Spørgsmaalet om dens mulige Bortfalden under Overveelse, naar vi tillige i Forbindelse dermed kunne overveie den samlede Balance og, hvorledes den Indtægt kan tænkes tilveiebragt paa en rationellere Maade. Men dette at forkaeste alle de nuværende Skatter under Hensyn til, at de ere irrationelle, uden at man endnu har fundet noget rationel Skat — thi hvis man tror, at Indkomstskatten saadan uden videre er rational, er det vistnok en stor Feiltagelse — det er en Fremgangsmaade, som jeg mener, at vi ikke kunne være med til. Vil man derfor overveie dette Forslag i Forbindelse med det af Regjeringen forelagte og saa tænke over, hvorvidt man muligvis kan bringe fornuftig Sammenhæng i hele Sagen, saa kan der være Mening i det — maaste! — men saaledes uden videre at fremme dette Forslag og derved berøve Statskassen en Indtægt, uden at je paa Balance og Dækning, det er Noget, som det forekommer mig, at man ikke kan være med til.

Ovesen: Jeg skal begynde med at udtale, at jeg er enig med den ærede Finansminister i den Afstrøing, at det ikke gaar an saaledes at afstasse Skatter uden at gjøre sig det klart i Forveien, om man kan undvære dem eller ikke. Jeg vil saa imidlertid ved Siden heraf tillade mig at bemærke, at jeg dog tror, at man i en Statshusholdning, saa vel som i enhver anden Husholdning, skal gaa ud fra den Grundsetning, at man vel maa have de nødvendige Indtægter til Husholdningen, men at man dog allerhelst skal sørge for at faae dem paa en saa

billig og retfærdig Maade som muligt. Naar man altsaa kommer til den Erkjendelse, at en eller anden Statsindtægt i Grunden hviler paa en Uretfærdighed, fordi den lovgivende Magt i sin Tid enten var i en uebliffelig Forlegenhed for, hvorledes den skulde skaffe Udvei for Penge, eller ogsaa ikke havde bedre Forstand paa Skatteforholdene — naar man, altsaa, siger jeg, saaledes kommer til Klarhed over, at en saadan Skat hverken er billig eller retfærdig i sig selv, saa tror jeg ikke, at det lader sig længere med god Grund forsvare at vedblive med at opretholde denne Skat. Jeg er nu personlig af den bestemte Overbevisning, at denne Halvprocentafgift ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme, der stammer fra Forordningen af 1810, i sig selv er uretfærdig og i høi Grad ubillig overfor de Borgere, der udrede den. Efter den Erfaring, jeg har til Forholdet, tror jeg ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at ved hver tiende Overdragelse af fast Eiendom, i det Mindste af dem, der ste paa Landet, hører Sælgeren eller Overdrageren til de Borgere, der have allermindst Raad til at betale Afgifter til Statskassen.

Finansministeren (Strup): Jeg kunde have lyst til at rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem her overfor, som gjorde gjældende, at den ene rigtige Beskatningsregel var den, at Skatterne udrededes efter Skatteevnen, hvorledes han da stiller sig f. Ex. overfor Arveafgiften. Jeg tvivler i det Hele taget meget om, at der overhovedet vil være nogen af de bestaaende Skatter, der vil svare til det, som han angav som Normen for en rational Beskatning, og det ærede Medlem har derved stadfæstet min Udtalelse fra før om, at denne Norm overhovedet ikke lader sig anvende; thi saa faae vi ingen Skatter. Jeg nævner netop Arveafgiften, thi det er jo ganske indlysende, at naar man tager den samme Skatteprocent af 1 Million Kr. og af 1 Tusind Kr., saa er det virkelig ikke efter Skatteevnen, at der hdes.

Madsen: Overfor den ærede Conseilspræsidents Spørgsmaal, som vistnok var rettet til mig, da det var mig, der gjorde gjældende, at alle Skatter burde staa i Forhold til den virkelige Skatteevne, skal jeg ligefrem svare, at jeg ganske vist mener, at Arveafgiften ligesaa lidt er retfærdig som Halvprocentafgiften eller ligesaa lidt kan siges at staa i Forhold til den virkelige Skatteevne. Det gjælder imidlertid ikke blot denne, jeg skal gaa videre og sige, at det i